

Hồi 27

Chủ Chứa Biển Trụ Trì

Bây giờ thì Thư Hương đã biết tóc ở đâu bay ra ngoài sân nhiều quá như thế. Nhưng có một chuyện làm nàng muồn điên đầu là không hiểu tại sao bao nhiêu con bạc ở đây bỗng biến thành Hòa thượng?

Trong nhà thật lớn.

Không nghe tiếng xóc bài, không nghe tiếng đổ xúc xắc, không nghe tiếng chửi thề mà cũng không nghe tiếng niệm kinh. Có thể họ đang học.

Lữ Ngọc Hồ đang nhìn từng mặt để kiểm vị Hòa thượng đọc kinh.

Hôm qua, ai cũng thấy vị Hòa thượng đó đọc kinh.

Hắn chậm chậm đi qua hàng đầu, bỗng hắn dừng ngay lại trước mặt vị Hòa thượng ngồi đầu hết.

Thư Hương cũng bước lại, nhưng nàng giật mình ngay vì nhận ra vị Hòa thượng này.

Vị Hòa thượng này đang ngồi chấp tay cũng như bao nhiêu Hòa thượng khác: mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, tư thế của lão rất thần bí.

Nhưng Thư Hương bỗng thấy ông ta quen quá...

Lữ Ngọc Hồ đưa mắt nhìn nàng và nàng vụt lên tiếng:

- Kim Râu!

Đúng y, vị Hòa thượng đó là Kim Râu. Chủ sòng bạc.

Chủ chứa biến thành Hòa thượng, tự nhiên là Hòa thượng trụ trì.

Bên cạnh "Hòa thượng trụ trì" là Hòa thượng... mặt rỗ. Ngồi cạnh Hòa thượng trụ thì, nhà sư mặt rỗ, chắc chắn phải là... cao tăng.

Nếu không phải là chuyện quá lạ lòng đến phải kinh hoảng, chắc Thư Hương đã ôm bụng cười lăn, vì nàng vụt nhớ tới nghề của Hòa thượng mặt rỗ, nàng nghĩ "chùa" này chắc cũng cần kẻ lo chuyện cầm đồ.

Lữ Ngọc Hồ nhìn sững Kim Râu từ đầu đến chân và hắn vỗ vai Hòa thượng:

- Nè, có đánh bài không?

Hòa thượng Kim Râu chớp mắt một cái rồi hỏi lại bằng giọng từ bi:

- Chẳng hay... thí chủ muốn nói chuyện với ai?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Với ông, với ông bạn chủ chứa Kim Râu.

Hòa thượng Kim Râu chấp tay:

- Ai di đà Phật, thí chủ Kim Râu đã chết rồi, thí chủ làm sao nói chuyện được.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Hòa thượng không phải Kim Râu?

Hòa thượng Kim Râu đáp:

- Bần tăng pháp hiệu Minh Quang.

Lữ Ngọc Hồ lại nhিম một lúc lâu, hần lại hỏi:

- Kim Râu tại sao chết?

Hòa thượng Kim Râu đáp:

- A di đà Phật, cần chết thì phải chết.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Còn không cần chết thì sao?

Hòa thượng Kim Râu đáp:

- Không chết thì... sớm muộn gì cũng chết.

Hần ngồi ngay thẳng, nói năng ngay thật... từ bi, không ai có thể tin rằng đó là một tay chủ chứa mới hôm qua đây đã từng lột da thiên hạ.

Bây giờ hần không còn sự hung hăng gian ngoan của tên chủ chứa, mà đã là một... cao tăng nghiêm chỉnh và từ bi.

Thư Hương vụt hỏi:

- Kim Râu đã chết, nhưng không biết người vợ hần mới cưới của ông ta đâu he?

Một con người mới cưới vợ mà đã sợ vợ đến nỗi phải cạo hàm râu danh tiếng của mình thì chỉ có một nguyên nhân. Nguyên nhân khiến cho hần phải sợ đến mức đó là vì hần quá yêu bà vợ của mình. Thương đến quá mức thì cũng có thể sợ đến quá mức.

Thư Hương bỗng đánh thật trúng vào cái quá mức đó của Kim Râu.

Hình như hần cố gắng tự chế, nhưng cái đầu láng bóng của hần đã rịn mồ hôi...

Thư Hương đưa nhẹ mắt cho Lữ Ngọc Hồ và hỏi:

- Tôi đổ anh bà vợ mới cưới của ông ta bây giờ ở đâu?

Lữ Ngọc Hồ cười:

- Hần đã chết thì vợ hần cải giá chớ đi đâu.

Thư Hương hỏi:

- Nhưng mà cải giá với ai?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Không Tú tài thì Đạo sĩ, chồng lên “lục điệp thanh ngâu” thì vợ đâu có thể ở không?

Câu nói của hắn chưa dứt là Kim Râu đã gầm lên một tiếng, lao thẳng vào người hắn.

Là tay chủ chứa sòng bạc lớn, tự nhiên phải là dân tứ chiến, thân thủ của Kim Râu đâu phải tầm thường, hắn lao tới với cú đánh nghiêng tường đổ vách.

Lữ Ngọc Hồ vội lách mình qua nhưng ngay khi ấy một tiếng kêu bồng vang lên như tiếng mõ gõ, một cái dùi mõ không biết từ đâu bay ra đập ngay lên đầu trục lóc của Kim Râu.

Bằng vào tiếng kêu vang sau đó, đủ thấy cái dùi mõ đụng hắn không phải là nhẹ.

Đầu của Kim Râu xưng lên, hắn ôm đầu bò lăn bò càng dưới đất.

- A di đà Phật! Lành thay, lành thay!

Lữ Ngọc Hồ và Thư Hương nhận ra tiếng nói của vị Hòa thượng hôm qua, không biết từ trong hốc nào, ông ta chậm chậm bước ra, trên tay cầm cái mõ nhưng mất cây dùi.

Hòa thượng bước đến trước mặt Kim Râu, miệng nói từ từ:

- Sắc tức thị không, không tức thị sắc, cái ý nghĩa đầu tiên đó của phật gia mà không thông thì làm sao thành hòa thượng được!

Kim Râu xanh mặt như tức tối:

- Ta đâu có muốn làm hòa thượng, tại... tại...

Không có dùi mõ thì dùng ngón tay, ngón tay Hòa thượng như có vẻ cứng hơn dùi mõ, ông ta chỉ ngón tay trở ra gõ lên đầu của Kim Râu...

Cốc...

Đầu của Kim Râu có vẻ thanh hơn tiếng mõ và lần này cái gõ đó có vẻ hơi nặng hơn, cái đầu trắng hếu của hắn nổi lên một cái cục đỏ lôm, hắn lại bò la dưới đất...

Hòa thượng hỏi:

- Ai buộc ông làm hòa thượng?

Kim Râu đỏ lưởi vì đau:

- Không... không ai buộc hết.

Hòa thượng hỏi:

- Bây giờ có muốn làm hòa thượng không?

Kim Râu lập bập, có lẽ hấn đang run:

- Muốn... rất muốn...

Hòa thượng chấp tay:

- A di đà Phật. Lành thay, lành thay, lành thay. Biển khổ mênh mông, hồi đầu thị nạn, phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật. Lành thay, lành thay!

Và giọng Hòa thượng vụt cao lên và kéo dài ra:

- Nam mô a di đà Phật! Nam mô a di đà Phật!

Ông ta bắt đầu tụng kinh. Kim Râu vẫn bò dưới đất và hấn vụt khóc rống lên.

Thư Hương nhìn sững một hồi, bỗng quay lại nói với Lữ Ngọc Hồ:

- Hòa thượng quả đã tụng kinh.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Chẳng những tụng kinh mà còn lại khổ... đầu người.

Thư Hương nói:

- Khổ đầu người còn nghe rõ hơn cả tụng kinh.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Chỗ tụng kinh thì đúng, nhưng khổ đầu thì sai.

Thư Hương hỏi:

- Chớ phải khổ đầu ai?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Khổ chính đầu của ông ta.

Hòa thượng vụt quay lại:

- Lại chính thí chủ nữa...

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Tôi chớ còn ai?

Hòa thượng hỏi:

- Sao lại tới đây?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Đã đi được thì tại sao lại không tới được?

Hòa thượng nói:

- Đã đi rồi thì không nên tới.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Ai nói vậy?

Hòa thượng đáp:

- Hòa thượng nói.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Bằng vào cái gì mà Hòa thượng lại nói vậy?

Hòa thượng đáp:

- Bằng vào “Nhất Chỉ Đàn” để gõ đầu người.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Xem đánh cách này thì hình như Hòa thượng muốn đuổi tôi đi?

Hòa thượng đáp:

- Hôm qua thí chủ đuổi Hòa thượng, hôm nay Hòa thượng đuổi thí chủ, há chẳng công bình sao?

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Nếu tôi đi thì có ai cho Hòa thượng năm vạn lượng bạc không?

Hòa thượng đáp:

- Không.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Như thế thì tôi không đi.

Hòa thượng nặng mặt:

- Thí chủ biết đây là đâu không?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- In như là sông bạc mà cũng giống cái chùa.

Hòa thượng nói:

- Hôm qua là sông bạc, hôm nay là chùa.

Lữ Ngọc Hồ cười:

- Cả kỹ nữ còn đến chùa dâng hương được, tôi tại sao lại không thể?

Hòa thượng hỏi:

- Thí chủ đến làm gì?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Tự nhiên là đánh bạc, dân cờ bạc mà một ngày không cờ bạc là tay ngứa chết.

Hòa thượng nói:

- Chùa không phải là chỗ đánh bạc.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Hòa thượng có thể đến sông bạc để tụng kinh, thì tại sao con bạc lại không thể đến chùa đánh bạc?

Hòa thượng nhìn hấn và bỗng bật cười:

- Nơi đây đều là Hòa thượng, ai đánh bạc với thí chủ?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Hòa thượng.

Hòa thượng nói:

- Hòa thượng không đánh bạc.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Phật Tổ Như Lai còn đánh bạc thì Hòa thượng tại sao không thể đánh bạc?

Hòa thượng hỏi:

- Như Lai đánh bạc? Đánh với ai?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Đánh với Tôn Ngộ Không.

Hòa thượng nhìn sững hấn:

- Đánh bài gì?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Đánh cá, đánh cá rằng Tôn Ngộ Không nhảy không khỏi lòng bàn tay.

Hòa thượng nhìn sững hấn và gật gật đầu:

- Cứ cho là người có lý, nhưng Hòa thượng này thì không đánh bạc.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Hòa thượng cứ đi “hóa duyên” thì tại sao lại không đi tiếp?

Hòa thượng hỏi:

- Hóa duyên ở đâu?

Lữ Ngọc Hồ không đáp mà lại nói:

- Cứ theo tôi biết thì số Hòa thượng này hôm qua hãy còn là... thế tục.

Hòa thượng gặng lại:

- Rồi sao?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Kim Râu vốn là chủ chứa, trong tay hấn tiền muôn bạc vạn, bây giờ hấn làm Hòa thượng “sắc tức thị không”, tự nhiên gia tài phú vạn của hấn đã cúng dường cho Hòa thượng...

Hắn vụt cười cười rồi tiếp:

- Nghe nói Hòa thượng hóa duyên nhiều khi thu vô còn nhanh hơn là cường đạo.

Hòa thượng nhìn hắn bằng đôi mắt đầy dẫy hung quang:

- Thí chủ đi ăn cướp?

Lữ Ngọc Hồ lắc đầu:

- Không.

Hòa thượng hỏi:

- Vậy tiền đâu đánh bạc? Không lẽ đưa đầu cho người ta gõ?

Lữ Ngọc Hồ cười:

- Lần này thì Hòa thượng nói đúng.

Hòa thượng hỏi:

- Nói đúng sao?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Đánh bạc bằng cái đầu.

Hòa thượng trố mắt:

- Là sao?

Lữ Ngọc Hồ cười:

- Là Hòa thượng gõ đầu tôi, tôi gõ đầu Hòa thượng, ai gõ trúng thì thắng.

Hòa thượng hỏi:

- Thắng thì sao, thua thì sao?

Lữ Ngọc Hồ đáp:

- Nếu tôi thua thì tình nguyện theo Hòa thượng để làm... hòa thượng, còn nếu

Hòa thượng thua thì nhà này thuộc về tôi, cả đám đông đảo này cũng thuộc về tôi.

Hòa thượng trầm ngâm:

- Đầu không phải là mồi, gõ như thế lỡ bể thì sao?

Lữ Ngọc Hồ cười:

- Đầu có cái dễ bể, có cái khó bể, tôi đố Hòa thượng thử đầu nào dễ bể?

Hòa thượng nhìn chằm chằm Lữ Ngọc Hồ và vụt cười khan...

Chỉ nghe lão cười rồi lão vụt mất luôn.

o O o

Nền được lót bằng những phiến đá vuông và khá lớn.

Những sòng bạc thường thường có địa đạo, có nhà hầm.

Chuyện đó đối với người biết thì không lấy gì làm lạ, luôn cả chuyện hai khối đá bật xuống để cho người tụt mãi rồi đóng lại y nguyên như lão Hòa thượng vừa làm cũng không ai lấy làm lạ.

Nhưng với Thư Hương thì đó là chuyện y như ma quái.

Nàng đứng khựng một chút, nhưng bỗng bật cười:

- Như vậy là lão ngán anh?

Lữ Ngọc Hồ cười:

- Vì lão biết thứ đầu trọc là thứ dễ bề.

Thư Hương hỏi:

- Nhưng anh muốn gõ đầu lão bề thật à?

Lữ Ngọc Hồ cười:

- Không, gõ cho mẻ một miếng nhỏ thôi.

Thư Hương hỏi:

- Sao vậy? Xem chừng lão cũng không phải người ác mà?

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Sao cô biết lão không ác?

Thư Hương đáp:

- Lão không có giết ai.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Chưa thấy thì đúng hơn, vì nội việc bức những người này làm Hòa thượng là cũng đủ để bị dày xuống chín tầng địa ngục rồi.

Thư Hương nói:

- Bảo làm Hòa thượng tức là bảo tu hành, vả lại những người này là dân cờ bạc thì cũng không đáng gọi là ác.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Cho dầu họ là dân cờ bạc, cho dầu họ là sát nhân, đại đạo nhưng bảo bọn họ đi tu thì chẳng khác gì dày bọn vào địa ngục.

Thư Hương hỏi:

- Sao vậy?

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Khuyên người ta tu thân tích đức niệm phật thì được nhưng bắt họ làm Hòa thượng là phải sa địa ngục.

Thư Hương nghếch mặt hỏi:

- Anh nói gì tôi không hiểu?

Lữ Ngọc Hồ nhìn Thư Hương rồi nói:

- Cô không phải là hạng gái tầm thường, tôi xin nói thẳng với cô điều này: Cô có để ý không? Người ta sanh ra có nam có nữ, bông hoa cũng có đực có cái, muông thú cũng đều như thế, đó là cái tự nhiên, làm trái tự nhiên là có tội. Bắt người ta làm Hòa thượng thì phải lún khỏi chín từng địa ngục, không được đầu thai.

Thư Hương trầm ngâm một lúc, nàng nói:

- Nhưng tu không phải là không tốt?

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Tiếng “tu” rộng lắm, tôi cũng không nói tốt xấu, nhưng nếu làm lành lánh dữ là tốt, còn bắt ép dụ dỗ người ta làm Hòa thượng ni cô, thì kẻ đó tôi coi như là ma vương ác quỷ.

Thư Hương lại trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

- Nhưng tôi thấy làm Hòa thượng ni cô cũng không phải là điều không tốt.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Tôi không tranh luận điều đó, vì tranh luận nó sẽ... mất lòng nhau. Tôi cũng không nói tốt xấu gì cả, nhưng ai làm gì thì làm, muốn làm Như Lai, Quan Âm cũng được nữa, không ai nói, không ai phiền. Chỉ một điều tuyệt đối là không được bắt ép hay dụ dỗ người khác nếu như họ không muốn. Tôi biết kẻ nào làm thế thì kẻ ấy sẽ...

Lữ Ngọc Hồ chưa nói dứt thì cả nhà vụt vang lên:

- Tôi không muốn làm Hòa thượng.

- Nhà tôi còn cha già, còn coi đại, tôi không muốn làm Hòa thượng.

- Tôi mới lấy vợ mấy ngày...

Kim Râu vụt quì xuống mọp đầu:

- Chúng tôi bị hấn bức, xin Lữ đại hiệp phán xét công bình.

Lữ Ngọc Hồ thở ra:

- Tôi tưởng ông là con người hảo hán, không ngờ ông lại yếu xiu, lại để cho lão Hòa thượng đó bức ép mà không dám có một phản ứng nào coi cho được.

Kim Râu vén áo lên, đưa cho Lữ Ngọc Hồ xem một vết thương và nói:

- Tôi đã phản ứng đúng mức rồi chứ sao không? Nhưng bọn chúng hung dữ lắm, ngoài lão Hòa thượng còn có Đạo sĩ và Tú tài.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Hơn hai ba mươi người như thế này mà cũng không đánh lại chúng sao?

Kim Râu lắc đầu ủ rũ:

- Lữ đại hiệp không thấy đầu chúng tôi đây sao? Thủ pháp của chúng kinh khiếp lắm, chỉ vung đao một loáng là trọc hết. Nếu chống lại nổi thì chúng tôi đâu đã thành Hòa thượng cả bấy như thế này.

Thư Hương cau mặt:

- Nhưng bắt các người làm Hòa thượng thì ích gì cho lão?

Kim Râu đáp:

- Có ích rất nhiều chứ sao không. Vì làm Hòa thượng thì “tứ đại giai không” gia tài sự nghiệp của chúng tôi sẽ về tay lão hết.

Thư Hương nghiêng rằng:

- Nếu như thế thì gõ cho đầu lão bể đôi ra cũng còn được.

Kim Râu nói:

- Thế nhưng ba chúng nó võ công cao lắm.

Lữ Ngọc Hồ cười lạt:

- Những kẻ cao hơn chúng, ta cũng đã gặp nhiều rồi.

Kim Râu tươi mặt ngay:

- Đương nhiên, đương nhiên, chỉ cần có Lữ đại hiệp nhúng tay vào thì chúng tôi sẽ có ngay sanh lộ.

Lữ Ngọc Hồ dậm chân xuống nền hỏi:

- Cái gì ở dưới?

Kim Râu lắc đầu:

- Tôi cũng không biết.

Lữ Ngọc Hồ cau mặt:

- Nhà của ông sao ông lại không biết?

Kim Râu đáp:

- Nhà này đâu phải của tôi.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Vậy thì của ai?

Kim Râu đáp:

- Không biết!

Lữ Ngọc Hồ nhượng mắt:

- Ủa, chớ ông biết cái gì?

Kim Râu nói:

- Tôi chỉ biết chủ nhân của toàn nhà này đã chết mấy năm về trước, không hiểu tại sao, chỉ một đêm toàn gia chết sạch không sót một người.

Lữ Ngọc Hồ nói:

- Sau đó không có ai đến ở sao?

Kim Râu nói:

- Thân nhân của họ có lại ở nhưng gia đình nào cũng chỉ ở một thời gian rất ngắn rồi cũng dọn đi, không ai ở quá ba ngày.

Lữ Ngọc Hồ cau mặt:

- Tại sao vậy?

Kim Râu đáp:

- Không hiểu tại sao, chỉ nghe người ta bảo là nhà đó có quỷ hiện ra lúc đêm về.

Thư Hương kêu lên:

- Có quỷ!

Kim Râu nói:

- Chính vì có chuyện quỷ hiện đó cho nên không ai dám sử dụng tới, nhờ đó chúng tôi mới mua rẻ.

Thư Hương hỏi:

- Nhưng rồi có thấy... quỷ không?

Kim Râu đáp:

- Thật ra thì thỉnh thoảng cũng có nhiều việc ly kỳ, nhưng chúng tôi cũng cứ mặc kệ.

Thư Hương vội hỏi:

- Những chuyện ly kỳ như thế nào?

Kim Râu đáp:

- Những lúc về đêm hơi vắng thì có nghe những tiếng động là lạ, đôi khi vừa để vật gì trong phòng, bỗng thoáng chốc vật đó biến mất tiêu.

Thư Hương đưa mắt nhìn Lữ Ngọc Hồ, nàng hơi sợ sợ nhưng lại không dám nói gì thêm.

Lữ Ngọc Hồ hỏi:

- Bây giờ các vị tính sao?

Kim Râu đáp:

- Chỉ cần khỏi làm Hòa thượng, còn ra sao thì chúng tôi cũng bằng lòng.

Lữ Ngọc Hồ trầm ngâm một lúc lâu rồi gật đầu:

- Được rồi, bây giờ các vị tạm tản đi chỗ khác đi, chờ tôi điều tra kỹ ở đây rồi sẽ liệu.

Kim Râu nhăn nhó:

- Nhưng... nhưng cái lão Hòa thượng đó đâu để cho chúng tôi yên.

Lữ Ngọc Hồ cười lạt:

- Các vị cứ tự nhiên ra đi, có ai cản thì tôi sẽ đối phó.

Kim Râu mừng hóm:

- Tôi biết mà, chỉ cần có Lữ đại hiệp thì chuyện bằng trời cũng sẽ giải quyết được ngay...

Hắn nói chưa dứt lời thì tất cả đều đứng dậy, ào ào tung bay ra cửa lớn, lớp thì phóng qua cửa sổ, chỉ thoáng mắt chảng còn mạng nào.

Không thấy ai đuổi theo họ cả...

Hòa thượng, Đạo sĩ, Tú tài đều không thấy bóng.

- o O o -